

Atletes i acusacions

JEFF BENEDICT

El famós jugador de Los Angeles Lakers Kobe Bryant està immers en un judici: és el darrer atleta d'una llarga llista d'astres de l'esport acusats de crims sexuals contra dones. Aquesta llista inclou atletes importants per a les seues comunitats, i fins i tot figures nacionals molt famoses, com ara Kirby Puckett, que va arribar al cim en l'esport del beisbol, i l'excampió de boxa Mike Tyson.

Sovint, quan un atleta és acusat de qualsevol crim, al·legar-ne la popularitat té conseqüències negatives per a tot el procés penal. Tot i això, el cas de Kobe Bryant palesa un dilema important: els esportistes que practiquen disciplines violentes tenen una tendència més gran a cometre crims sexuals? O és que la gent té més possibilitats d'assabentar-se'n?

No és fàcil fer comparacions directes. Per començar, el terme atleta o esportista costa de definir. Als EUA, els criteris policials i judicials que se segueixen varien d'un comtat a un altre. Una recerca inicial ens indica que, una vegada són denunciats, els atletes professionals o federats tenen més possibilitats de ser acusats de crims violents contra les dones, però també més possibilitats de ser-ne absolts.

Segons les estadístiques del Departament de Justícia nord-americà, només el 32 per cent de les violacions denunciades a la policia el 1990 van acabar en detenció. Més de la meitat d'aquests sospitosos, concretament un 54 per cent, van ser condemnats.

En el cas dels atletes, però, els números s'inverteixen. D'un total de 217 violacions denunciades a la policia, que involucraven atletes, en la dècada de 1986 a 1995, 172 van acabar en detenció, és a dir, un 79 per cent. D'aquests 172 sospitosos, però, només 53, és a dir, un 31 per cent, van ser condemnats. (Val a dir, a més, que en 43 casos l'atleta acusat es va declarar culpable per veure reduïda la pena, o va decidir no declarar. Només deu van ser condemnats després d'un judici.)

Això es deu, en part, al fet que la major part de fiscals no estan disposats a portar als tribunals els casos dels atletes.

“La diferència de resultats [pel que fa a les acusacions de crims sexuals] entre els atletes i els no-atletes indica que els primers tenen algun tipus d'avantatge sobre els demandants. Els atletes acusats tenen diners, bons advocats, especialistes en relacions públiques, entrenadors d'alt rendiment i altres personalitats populars que els defensen”

Les entrevistes amb aquests fiscals que van decidir no tirar endavant les acusacions van posar de manifest que, en molts casos, sí que es creien la versió de la part acusadora, i sovint tenien, fins i tot, proves que la corroboraven, però pensaven que no anirien endavant perquè s'hi posaria en joc la teoria del dubte raonable.

La diferència de resultats entre els atletes i els no-atletes indica que els primers tenen algun tipus d'avantatge sobre els demandants. L'entorn social de l'atleta li proporciona suport i protecció. Els atletes acusats tenen diners, bons advocats, especialistes en relacions públiques, entrenadors d'alt rendiment i altres personalitats populars que els defensen.

Normalment, els atletes acusats no neguen haver tingut algun tipus de relació sexual amb la demandant: solen al·legar, però, que hi havia consentiment. A di-

ferència de la major part dels violadors, els atletes tenen a l'abast, per exemple, les rodes de premsa. El primer que fan, per tant, és convocar la premsa per generar, d'aquesta manera, un tractament informatiu previ al judici. En aquest tipus de rodes de premsa, solen al·legar, a més del consentiment de l'acusadora, l'oportunitat d'aquesta, la qual, suposadament, el que vol és enriquir-se amb una falsa acusació de violació. El sentit comú i la recerca sociològica ens indiquen tot el contrari: la violació és un crim violent i humiliant. Les víctimes de violacions no volen publicitat. I encara més: els tribunals penals no premien les víctimes amb indemnitzacions.

La xarxa de suport a l'atleta es posa en funcionament, de fet, molt abans que siguin imputats, o fins i tot denunciats. La importància i la influència que exerceixen sol dur a les autoritats a resoldre els casos sense judici.

És clar que no podem saber quantes detencions no s'han arribat a produir perquè involucraven un atleta important, però hi ha estadístiques de campus universitaris que ens indiquen que el nombre deu ser força elevat. Segons les anàlisis de les dades judicials que van oferir deu de les universitats més importants dels EUA, els mascles atletes signifiquen un 3,3 per cent de la població masculina total, però provoquen el 19 per cent dels crims sexuals als campus. Aquests casos, però, es resolen a les mateixes universitats.

Ara, quan Bryant va a un judici multitudinari pels càrrecs dels quals l'acusen, sap que té al costat la llei, que l'empara, com empara tots els altres sospitosos: serà innocent fins que no se'n prove la culpabilitat. Així és com hauria de ser. Però hauríem de ser conscients que l'estil de vida i la cultura americanes, que idolatra els rics i els famosos, li atorgarà més protecció a ell de la que ens donaria a qualsevol de nosaltres.

Jeff Benedict és advocat, i ha publicat 'Public Heroes, Private Felons: Athletes and Crimes Against Women' © The New York Times-EL TEMPS Traducció: Maite Insa